

Месиен, той заема особено място сред творбите, създадени през бурния XX век.

Миниатюрата на Лютославски е Hommage за музиканта и мецената Паул Захер. Името S-a-c-h-e r(e), прочетено в тонове, изплува от характерните за творчеството на големия полски композитор 1/4-тонови последования.

Иван Спасов вече не беше с нас, когато изпълнихме за първи път неговата соната за две виолончели (с посвещение на Венци и Георгита). Остана да ни радва музиката му, високопрофесионална, с неподправения си, чисто български аромат.

Трите пиеси на Денисов впечатляват със своята търсена лаконичност. Музиката се появява от нищото, проблясва и се съгъстява. За да се разтвори отново в тишината.

И накрая – сонатата на Прокофиев. Тя ме съпровожда през целия ми професионален път. Това беше и едно от първите произведения, които ме накараха да се усъмня в правотата на по-големите от мен, когато ни учеха и говореха за „хаос и липса на мелодия...“ И това за чаровната музика на Прокофиев?

Времето на безсмислени ограничения и малокултурни диктатори може би отминава. Но преградата, създадена между постоянно обновяващото се изкуство и публиката, продължава да съществува и днес. И досега наричаме *нова* музиката, писана преди 50–100 години. Все още със страх се вглеждаме в плашещите контури на авангардното изкуство, с въздишка на облекчение се връщаме в привичния ни разбираем свят на миналите векове, на така наречената *класическа музика...*

Новата музика – тя също е *класическа*, като големите образци от миналото, като музиката на Бах и Бетховен. И като тях тя умее да чака да бъде открита. И обикната...

Проф. Венцеслав Николов
София, март 2016 г.

НАЦИОНАЛНА МУЗИКАЛНА АКАДЕМИЯ
„Проф. Панчо Владигеров“

VI АКАДЕМИЧНИ ПРОЛЕТНИ ЧЕТЕНИЯ
„МУЗИКА И ДИКТАТ“

КОНЦЕРТ

ВЕНЦЕСЛАВ НИКОЛОВ
виолончело

С участието на

ЛИЛИЯ ЖЕКОВА (*пиано*)

и ГЕОРГИТА БОЯДЖИЕВА-НИКОЛОВА
(*виолончело*)

Зала НМА, 5 април (вторник) 2016, 19.00 часа

ПРОГРАМА

АЛФРЕД ШНИТКЕ

Импровизация

изп. Венцеслав Николов

ВАСИЛ КАЗАНДЖИЕВ

Сага за Константин Илиев

*изп. Венцеслав Николов
и Лилия Жекова*

ПАУЛ ХИНДЕМИТ

Соната за соло виолончело

Lebhaft, sehr markiert

Mässig schnell

Langsam

Lebhaft Viertel

Mässig schnell

изп. Венцеслав Николов

АНТОН ФОН ВЕБЕРН

Три пиеси, оп.11

Две ранни пиеси (1899)

*изп. Венцеслав Николов
и Лилия Жекова*

ОЛИВИЕ МЕСИЕН

„Възхвала на вечността на Исус“

из „Квартет за края на времето“

*изп. Венцеслав Николов
и Лилия Жекова*

ВИТОЛД ЛЮТОСЛАВСКИ

Sacher Variation

изп. Венцеслав Николов

ИВАН СПАСОВ

Соната за две виолончели

Инвенция

Движение

*изп. Венцеслав Николов
и Георгита Бояджиева-Николова*

ЕДИСОН ДЕНИСОВ

Три пиеси

*изп. Венцеслав Николов
и Лилия Жекова*

СЕРГЕЙ ПРОКОФИЕВ

Из Соната, оп. 119

Moderato

*изп. Венцеслав Николов
и Лилия Жекова*

Между множеството абсурди, дошли до нас от вековете човешка история, бяхме свидетели и на сравнително новата забрана да се изпълняват определени музикални творби – било, че не отговарят на вкуса на силните на деня; или на дадена идеология; или с твърде съмнителното обяснение за „възпитанието на масите“... Но забраните са винаги временни – и хората, и политическите системи са смъртни и това е даже твърде добре. Минават години. И в странните на пръв поглед съзвучия следващите поколения откриват своя свят, започват да различават талантливите от конюнктурните композитори. И обикват произведенията, изглеждали не-обичайни и чужди на бащите им.

Вече десетилетия има своите слушатели и музиката на Шнитке. Словата *Импровизация* е построена на хроматични възходящи и низходящи последования. Авторът майсторски и новаторски преминава през всички регистри на инструмента, „запълва“ полутоновете с 1/4 тонови интервали, музиката деликатно търси тишината.

В *Сага за Константин Илиев* от Васил Казанджиев се срещаме със зрелия майстор, който с топлота си спомня за своя учител. Една вълнуваща творба!

„Без всякакъв израз“, „да не се изтъква мелодията“ пише често в произведенията си Хиндемит. *Сонатата за соло виолончело* е типичен пример за антиромантичния му период, едно наистина конструктивно, майсторски изградено произведение.

Като контраст – романтично, талантливо и в духа на традицията звучат двете най-ранни, почти детски пиеси на Антон фон Веберн. Писани са на 15-годишна възраст, но странните модуляции, извънредно концентрираните и къси музикални мисли вече ни напомнят за зрелия автор на трите пиеси ор. 11.

Възхвала на вечността на Исус е част от забележителния *Квартет за края на времето*. Сътворен и изпълнен за първи път в немски концентрационен лагер от военнопленника